

EDITORIAL

Když jsem usedal k sázení tohoto čísla, netušil jsem, kolik textu si pro mě mí kolegové připravili. S milým zděšením jsem pak otvíral jeden soubor za druhým a odhaloval větší haldy a haldy textu od Matthewa a Vaška. Toto číslo je tak prakticky úplně v jejich režii, přičemž obzvláště velký prostor je věnován rozhovoru se členem security OG, Milanem Špinglem. Přišel mi až příliš zajímavý na to ho okrouhat na jednu stranu.

Vašek se pak přemohl a napsal povídku tak dlouhou, že se do jednoho čísla nevešla a vyjde tak i v čísle květnovém. Snad se Vám všechny (tři) texty tohoto čísla budou líbit. Díky, že čtete!

ČLÁNEK

Učitelství pokračuje, i tak by se dal shrnout výsledek volejbalového turnaje který se po několikaleté pauze vynucené covidem vrátil zpět do Open Gate. I když, abych byl upřímný byli k tomu blízko... Základka ovšem tradici turnaje, kdy se sejdou učitelé gymnázia, studenti, a absolventi, porušila a tentokrát překvapivě nevyhrála. A to i přes to, že do posledního dne tajila svoji soupisku, a jen pár hodin před začátkem turnaje oznámili i své největší útočné eso, po porodu vracející se Terku Kasalovou. Ve své skupině vyhráli jen jeden zápas, a to proti Oktávě 2, kdy vyhráli doslova o krk. (1:1, 29:28) Zbylé dva zápasy v této skupině byli pevně v držení Studentského týmu, tedy mixu od kvarty do septimy. Tento tým složený ze tří volejbalistů (Novák, Votlučková, Mourková) a pěti dalších studentů (Sikorová, Holický, Kubín, Zahradník, Bolcek), překvapil všechny přítomné svojí hrou, jelikož jako jediný hrál volejbal podle pozic, a obzvláště Zahradník na smeči hrál neuvěřitelně. Jak proti Základce (2:0, 2:0, 30:11), tak proti Oktávě 2 (2:0, 30:13) studenti

vyhráli, a to i díky vynikajícímu podání od Báry Votlučkové, která drtila nejednoho přijímače.

Druhá skupina hraná v tělocvičně se ukázala být o něco více vyrovnaná. První zápas vyhráli Učitelé (ve složení Grejták, Klauz, Šedivá, Mendlík, Zoul, Nováková, Drozdek a Gallagher) nad Oktávou 1 (2:0, 30:15). Pak dorazili absolventi. Letos, na rozdíl od minulého ročníku byli schopni složit (skoro) celý tým, a po odhlášce od Filipa Haltmara dorazilo 5 statečných – Andy Sitta – David Jaroš – Ondra Kostka – Vojta Baštýř – Šimon Mráz, kteří srdnatě bojovali a Oktávu 1 dokázali porazit rozdílem třídy (2:0, 30:12). Pak ovšem přišel na řadu neočekávanější zápas této skupiny a proti sobě se postavili Absolventi proti Učitelům. Učitelé dokázali využít své zkušenosti a vyhráli. (2:0, 30:26)

Play-off se neslo v podobném duchu jako skupinové zápasy. Balon létal z jedné strany na druhou a hra byla velice vyrovnaná. V jednom semifinále porazili učitelé základku a nadšení, že konečně jednou dopadnou lépe než oni, bylo cítit

ve vzduchu. Druhé semifinále mezi Studenty a Absolventy bylo ještě vyrovnanější. Bohužel Studenti zaspali začátek a první set prohráli. I přes výhru v setu druhém, ovšem na skóre prohráli a do finále tak postoupili Absolventi. Před finále si Studenti zahráli přátelské utkání proti Učitelům, což se pro učitelský tým stalo osudným, jelikož v následném finále na nich byla jasně vidět únava. Hezké výměny byly na obou stranách, ale výšková převaha týmu absolventů spolu se zabíjáckým Vojtou Baštýřem u sítě, který v druhém setu dal 3 bloky, rozhodla a absolventi mohli započít oslavu vítězství.

Učitelé tak berou stříbrné medaile a už určitě trénují a další ročník. (Podle zákulisních informací mají naplánované na příští rok trénink na každý pátek!) Oktáva si svůj poslední turnaj užila, a pokud je nikdo nevyhnal, zápas o 5. místo v tělocvičně hrají doposud. Naprosto upřímně dodávám, že turnaj se více než podařil, všichni odcházeli spokojeni, protože je úplně jedno, kdo vyhraje. Vážně.

19. 5. v knihovně od

16:00

**AUTORSKÉ ČTENÍ
STUDENT**

**Živé čtení autorských textů
publikovaných v našem
časopise!**

Přijďte se podívat!

INTERVIEW

Open Gate není jen shluk pár budov, ale rovnou celý areál. O bezpečnost v areálu se stará stálá ochranka na vrátnici, a i když je potkáváme většinou jen při příjezdu a odjezdu ze školy, pořád jsou součástí naší školy, a stejně jako ostatní, jsou to také inspirativní osobnosti. Jedním ze sedmi statečných je Milan Špingl. Na první pohled může působit nevinně, ale uvnitř se skrývá velký dobrák a sportovec. Už od střední školy tráví čas nejen v posilovně, ale také všude možně po světě, kde objíždí závody v silovém trojboji, a to velice úspěšně. Třetí místo z mistrovství světa mluví za vše.

Rozhovor s Milanem Špinglem vedl Matthew Novák

Čím to, že jste u silového trojboje vydržel tak dlouho?

No, to bych taky rád věděl. *(směje se)* Člověk musí být trochu i magor, aby u něčeho takového zvládl vydržet. Do té doby, dokud do toho nevložíte úplně vše, ať už je to sport, věda, cokoli, tak se nedá nikam dostat, člověk musí být na tu danou věc trochu blázen, aby byl schopný jít trénovat i když ho všechno bolí. O tom bych mohl vyprávět... Regenerace je samozřejmě taky důležitá, po tom, čím jsem si za svoji sportovní kariéru prošel, tak dneska už je spíše víc věcí, které mě bolí než těch, co nebolí, a je potřeba před dalšími závody zase uklidnit tělo. Trénování je taková droga. I když jsem vyčerpaný, tak si klidně odčvičím tři, čtyři dny, a naopak když necvičím třeba týden, tak pak mi to začne chybět.

Co je na trénování to nejtěžší?

Tak to rozhodně je příprava na závody, ta je mnohem náročnější. Někdy je to opravdu velké přemlouvání, jít trénovat a připravovat se na závody. Trénink na závody je, jako ve všech jiných sportech, mnohem náročnější a intenzivnější, a i když dnes soutěžím už jen v kategoriích masters nad 40 let, tak pořád je těžší a těžší přinutit se jít trénovat. Ale jak jsem zmínil, trénink je prostě droga. Někdo si najde zálibu v jízdě na kole, někdo chodí běhat, a pak zjistí že se to stalo součástí jeho života a prostě mu to začne chybět a musí v tom pokračovat. To je jak čokoláda, tam taky nejde přestat...

I když ta není pro to tělo tak zdravá jako ten sport...

No tak to rozhodně ne. *(směje se)* Tu lásku pro ten sport musí mít každý v sobě, bez toho prostě nejde sportovat na vyšší úrovni.

Je nějak z Vašich úspěchů cennější než ty ostatní?

Určitě si cením 3. místa na mistrovství světa v roce 2011 na domácí půdě v Plzni. Tím že to bylo před domácím publikem, tak tam panovala špičková atmosféra. Povedly se mi tam všechny disciplíny, sice jsem ani v jedné disciplíně

nezískal medaili, ale celkový součet stačil na třetí místo, a rozhodovalo se tak až do poslední disciplíny – mrtvého tahu. Na to mám opravdu hezké vzpomínky. Pak si samozřejmě cením obou umístěních na Světových hrách (*olympiáda neolympijských sportů, pozn. Ed.*), na Tchajwanu a v Kolumbii, a to i přes to, že byly bez medaile. Tam to opět bylo o té atmosféře. Dostat se mezi 10 nejlepších na světě, a „čuchnout“ si k „olympiádě“, to bylo opravdu úžasné. Na co ale taky nedá zapomenout, tak to je mistrovství světa 2007

v Rakousku. Rakušáci jsou opravdoví blázni do silových sportů a strašně je to baví. Byli jsme v Söldenu, a já jsem se poprvé v životě dostal přes tisícibodovou hranici, a poprvé jsem překonával české rekordy. Tam jsem si nechal naložit na dřep 400 kg. Na tu atmosféru nikdy nezapomenu, protože celá hala, kde bylo tak dva až tři tisíce lidí začala skandovat, protože pořadatelé oznámili že jdu na český rekord v dřepu. Čtyřstovka byla v té době ještě docela výjimečná, dneska už je to běžná záležitost, a celá hala se mě tak snažila podpořit i když to byl „jenom“ český rekord. Tam jsem věděl, že to musím zvednout, což se naštěstí povedlo.

Co je silový trojboj (powerlifting)?

Silový trojboj se skládá ze tří disciplín, dřepu, bench pressu a mrtvého tahu. Za každou disciplínu se rozdávají medaile samostatně, ale zároveň se tyto výsledky i sčítají, a nejcennější medailí je tak ta za celý součet. Hranice 1000 kg je tak jakousi metou, na kterou se jen tak jednoduše nedosáhne, a její překonání je tak velký úspěch.

Světové rekordy:

Dřep 505 kg
Bench 356 kg
Mrtvý tah 420 kg
Celkem 1182,5 kg

„Být mezi deseti nejlepšími na světě a přičichnout k „olympiádě“, to bylo opravdu úžasné“

Milan Špingl:

Dřep 440 kg
Bench 320 kg
Mrtvý tah 350 kg
Trojboj 1072,5 kg

Výsledky na soutěžích:

2008–3. místo ME v ČR
2009–3. místo ME ve Finsku
2009–3. místo MS v Indii
2009–6. místo Světové hry Tchaj-wan
2010–2. místo ME ve Švédsku
2011–3. místo MS v ČR
2013–7. místo Světové hry v Kolumbii
20x mistr ČR
2022–1. místo absolutní mistr ČR masters I

Myslíte si, že se někdy trojboj stane olympijským sportem?

No přáli bychom si to všichni, ale vzhledem k tomu, že chtějí z olympiády vyřadit i vzpírání, tak já osobně tomu moc velkou nadějí nedávám. Všichni sportovci si samozřejmě přejí, aby jejich sport byl na olympiádě. Pokud na olympiádě není, a není to nějaký známější sport jako florbal nebo motoristický sport, tak to média nezajímá, tím pádem to nezajímá ani sponzory, a nedá se tím žít, což je velká škoda.

Jak se reprezentační powerlifter dostane do Babič?

Do roku 2009 jsem pracoval u policie. Poté jsem dostal nabídku na vedení a trénování ve fitness v Třeboni s jedním známým. Neměli jsme stejnou představu o tom, kam fitness dál vést, a tak po asi půl roce jsem se odstěhoval. Už v té době jsem jezdil za ženou, tehdy ještě přítelkyní, do Prahy, a já jsem si našel práci v Praze. To bylo jen dočasné, protože už v té době jsem věděl, že chci jít sem. Respektive jsem měl domluvené pohovory se skupinou PPF. Pro skupinu jako takovou jsem začal pracovat v roce 2010 a od dubna 2011 jsem tady.

Jak máte rozdělené směny?

Máme to rozdělené tak, abychom zajistili nepřetržitý provoz. Je nás tady 7 a jsme tady ve dne v noci. Někteří přicházejí ráno, ale většinou se střídáme kolem sedmé večer.

Jak vypadá Váš normální den v práci?

Ráno přijedu na sedmou hodinu, převléknu se, a jdu ku příkladu na horní bránu. Ta funguje do devíti, a potom se

vrátím zpátky sem, kde vždycky někdo taky je. Přes den chodíme na obchůzky, a zařizujeme návštěvy podle toho, co si objednájí učitelé a vedení. Potom pokračujeme na oběd, kde se všichni vystřídáme a hlídáme správné čipování a posíláme studenty sem dolů na vrátnici, když kartičku nemají. (*směje se*) Odpoledne se zase otvírá druhá brána, tak tam znovu jdeme a jsme tam až do páté hodiny. Od té doby jsme v podstatě už jenom tady dole na vrátnici nebo se jdeme projít po areálu. Takže vlastně pořád chodíme. (*směje se*)

Je vůbec něco, co security tady v areálu nevidí?

Tak nevíme, co se stane třeba zítra..., ale jinak bychom měli vědět všechno. Tak samozřejmě my jsme informovaní o tom, co vědět potřebujeme. Když je třeba zvýšený provoz aut, když je akce, nebo se děje nějaká akce, tak abychom prostě byli připravení, kdyby se něco stalo. Víme to, co potřebujeme vědět. Co se týče vedení školy, tak do toho my opravdu nezasahujeme. Dřív jsme byli na kolejích...

I na kolejích?

No, my jsme byli vždycky večer na kolejích, a po večerech je hlídali, ale dneska fyzicky jsme opravdu jen dole na vrátnici, a na koleje i zbytek areálu vidíme pomocí kamer.

Co Vás baví na práci ochranky areálu?

Myslím, že to vychází z toho, že jsme všichni, co jsme tady, pracovali u nějakých ozbrojených složek. Takže už k tomu má vybudovaný vztah, má to prostě v krvi. Objevují se noví lidé, nové akce, takže to není stereotypní.

Co děláte ve svém volném čase?

Já toho volného času zas tak hodně nemám. Když vezmu práci a sport, tak tam zbývá čas maximálně na rodinu. A když už mám opravdu čas, tak rád sednu na motorku a jdu se projet.

POVÍDKA

„Upřímnou soustrast, je mi to hrozně líto. Kdybys cokoli potřebovala, dej mi vědět,“ řekla mi už asi třetí tetička, kterou jsem viděla maximálně jednou a to tak před deseti lety. Možná to byl taky pohřeb, už nevím, ale vím, že určitě ani neví, jak se jmenuji a říká to jen tak, ze slušnosti. Říkala mi pak ještě něco dalšího, ale to už jsem zase nevnímala. Pořád jsem tomu nemohla uvěřit. Jako bych byla na pohřbu někoho cizího, a ona zatím čekala doma, a až bychom se vrátili, přivítala by nás objetím a chutnou večeří. To však není bohužel pravda. V rakvi, která stála v čele síně, ležela ona, pozůstalí mluvili o ní a hrála se hudba, kterou měla ráda ona. Moje maminka. Maminka, která nás s tátou měla tolik ráda, a my ji, a která odešla mnohem dřív, než všichni čekali. Naneštěstí byla v nesprávný čas na nesprávném místě. Nebo byl v nesprávný čas na nesprávném místě řidič, kterému vběhlo z ničeho nic před auto nějaké malé dítě a místo toho, aby strhl volant doleva a zabil se pod protijedoucím kamionem, strhl volant doprava a zabil moji maminku, která šla zrovna v tom místě po chodníku? Tak jako tak, dítě stejně přešel ten kamión a pravděpodobně má teď taky pohřeb.

Po vystoupení všech maminčiných kamarádů a příbuzných chtěl pronést proslov táta, ale nemohl udržet pláč a tak nic neřekl. Poté maminku odvezli do krematoria a pozůstalí šli na oběd. Neměla jsem chut' jíst, ani pít, ani se bavit s ostatními. Párkrát jsem štbuchla do jídla a pak jen čekala, až pojedeme domů. Když ta chvíle konečně nastala a vrátili jsme se, vběhla jsem do pokoje, švihla sebou na postel obličejem napřed, aby se ponořil do polštáře, a uplakala jsem se ke spánku.

Měsíce se táhly a já se s maminčinou smrtí už vyrovnala, ale to neznamená, že se mi nestýská. Stýská, pořád. Každý den, když jdu domů ze školy, zastavím se v urnovém háji, sednu si k hrobu, kde leží maminčina urna, a vyprávím, co se mi ten den přihodilo. Je to zvláštní, protože si vlastně povídám jen pro sebe a maminka mi neodpoví a ani mě neslyší. Ani si nemyslím, že se na mě dívá někde ze shora. Nevěřím v posmrtný život, protože většina pojetí posmrtného života je život věčný. Jenže toho bych se bála. Co kdybych žila v posmrtném životě nějakých osmdesát let, k tomu osmdesát let, které bych třeba prožila na zemi, a už by mě nic nebavilo? Zbytek nekonečné posmrtné existence by byl jen utrpení. Proto v posmrtný život radši nevěřím a ani věřit nechci. Osmdesát let by mi bohatě stačilo. Maminčiných čtyřicet pět let však ne, a myslím, že nestačilo ani mamince.

Po dalších dlouhých měsících navštěvuji maminku jen jednou týdně. Jen vždy poklidím její hrob, poreferuji v krátkosti o uplynulém týdnu a hned jdu domů. Doma na mě vždy čeká táta a pár týdnů i tátova přítelkyně a její dcera. Jsem ráda, že si táta někoho našel, je to velmi milá paní a mám radost z toho, že mám malou sestřičku. Jen mě mrzí, že se táta od té doby už nechce o mamince moc bavit. V domě ubylo fotek, na kterých byla a na většině jsem byla s ní, a vystřídali je fotky s Vlastou, tátovou přítelkyní, a Vilmičkou, Vlastinou

dcerou. Chápu, že chce žít dál a já ho v tom podporuji, ale doufala jsem, že ji bude mít pořád rád a nezapomene na ní.

Na maminčiny čtyřicáté narozeniny jsem přišla za tátou: „Tati, zajdeš se mnou na hřbitov?“

„A co tam?“ ptá se táta.

„No, maminka by přece měla narozeniny. Doufala jsem, že tam zajdeme zapálit svíčku jako loni,“ připomínám tátovi.

„Ach ano, už si vzpomínám. Bohužel, tedka nemůžu, za chvíli povezu Vilmu na kroužek a chce, abych tam s ní byl, a až skončí, tak jdeme koupit nové boty. Půjdeme tam, až se vrátíme, ale jen na skok, budeme tam těsně předtím, než zavrou. Dobře?“

„Dobře, tati,“ říkám smutně, ale toho si nevšiml.

Čekala jsem doma, než se vrátí. Hřbitov zavíral v šest, bylo půl šesté a táta pořád nikde, tak jsem šla sama. Dala jsem mamince na hrob novou kytku, zapálila svíčku, zametla náhrobní kámen, popovídala si a šla domů. Táta však pořád nikde nebyl a Vlasta taky byla bůhví kde. Udělám si večeři a půjdu spát.

To jsem ještě nevěděla, že podobné věci se budou dít pravidelně. Nepřišel mi na rodičák, což mi tolik upřímně nevadilo, ale několikrát mě zapomněl vyzvednout z tréninku a celkově se mnou už netráví čas, nebo dlouho neudělal nic pro mě. Doma se necítím jako doma, spíš jako bych bydlela u cizí rodiny, ale nemám kam jít. Doufala jsem, že se mnou aspoň oslaví osmnácté narozeniny. Přišla jsem za ním a zeptala jsem se ho: „Půjdeme dneska večer na tu večeři?“ Táta odpovídá: „Večeři? Vždyť Vlasta bude večer dělat vrabce.“

„Ale já myslela, že spolu oslavíme moje narozeniny.“

„Jo, no jo vlastně. Všechno nejlepší, dárek máš v garáži, ale na tu večeři jsem úplně zapomněl, půjdeme jindy.“

Jdu tedy do garáže, podívat se, co mi táta dal. Stojí tam nová florbalka opřená o zeď s přilepenou mašlí. Hrozně mě to naštválo, protože táta se mnou kdysi jezdil na tréninky a na zápasy a moc dobře ví, že hokejbal se hraje s hokejkami. Florbal hraje Vilmička. Mám toho všeho dost, nechci je dnes už ani vidět, nikoho z nich a půjdu do restaurace sama.

Přišel číšník, zeptal se mě, zda si dám zatím něco k pití, než si vyberu jídlo a já si objednala své první legální pivo. Když mi ho donesl, objednala jsem si kuřecí nudličky s nivou a číšník zase odběhl. Po chvíli ke mně přistoupí zvláštní mladý muž. Má na sobě oblek s vestičkou, z kapsy mu čouhá řetěz od hodinek, má bílé rukavičky, na jednom předloktí mu visí kuffík a v ruce na stejné paži drží vycházkovou hůl, která má nahoře mosaznou hlavu chameleona, a druhou rukou ukazuje na židli přede mnou.

Pokračování příště.

VÁCLAV VOSTOUPAL ML.